

det Rigsdagen i 1850 forelagte Udkast til Lov om en (Stats-) Indkomstskat, navnlig saaledes, som samme foresloges modificeret af det af Folkethinget i den Anledning nedsatte Udvalg (sef. Rigsdagstidende for 2den Session Anhang A Pag. 408 ff. og Anhang B Pag. 668 ff.). Det er vel blevet anført, at det forholdsvis ringe Antal Klager over Sjælpeffatsansættelser, som ere fremkomne, skulde vise, at Ansættelserne i det Hele ikke have lidt af saadanne Mangler, der kunde gjøre en Forandring i Beskatningsnormen ønskelig; men Ministeriet kan ikke tillægge den saaledes paaberaabte Omstændighed nogen videre Betydning, da de Skattehørende hidtil ikke have hadt nogen Afgang til at komme til Kundskab om de Regler, hvorefter de ere blevne satte i Skat, og de saaledes ikke have kunnet bedømme, om der er taget tilbørligt Hensyn til de virkelige Forhold. Imidlertid er det ikke Ministeriets Mening, at Skatten i det Hele bør ordnes som en reen Indkomstskat, o: en saadan, som alene tager Hensyn til Indtægten og ikke til Byrderne. Man maa tvertimod formene, at den paa en dobbelt Maade bør slutte sig saa nær til en Formues- og Leilighedsstat, som Principerne for en Indkomstskat overhovedet tilstede, nemlig derved 1) at de lavere Indtægter beskattes lempeligere, idet Skatten for disses Vedkommende kun beregnes af en vis Deel af Indtægten (Skatteindtægt) og først for de høiere af den fulde Indtægt, og 2) at en extraordinair Skattelempelse efter Anbragende kan indrømmes, hvor særlige Forhold tale for, at Vedkommende ikke ansættes til Indkomstskat efter sin hele Skatteindtægt. Man har fremdeles antaget, at Skatten ikke bør ansættes til et vist, steds- ligestort Procentbeløb af Indtægten, men at Ansættelsen bør see paa den Maade, at det hvert Aar ved at sammenholde det Beløb, som skal dækkes ved Skatten, med den samlede Sum af de for de enkelte Ydere udfundne Skatteindtægter bestemmes, hvor stort et Procentbeløb Skatten for samme Aar skal udgjøre. Herved bortfalder formeentlig den af Kjøbenhavns Magistrat navnlig i Skrivelse til Stadens Borgerrepræsentanter af 6te Mai s. A. i Almindelighed fremsatte Indvenning mod Indspørelsen af en Indkomstskat, at denne Beskatningsmaade ikke egner sig for en Afgift, som

ikke skal afgive et aarligt Indtægtsbeløb, der enten giver et Overflud for de aarlige Forødheder eller bliver at supplere paa anden Maade, men netop skal supplere det Manglende i de andre Indtægter til Stadens Fornødenhed. Den af velbemeldte Magistrat i samme Skrivelse endvidere fremhævede Betænkelse, at Ligningen af en Indkomstskat, naar den skal udføres correct og derfor gaae i Detail med Oplysninger om Vedkommendes oeconomiske Forhold, vil være ikke lidet demoraliserende, idet den forlokker til bitterlig falske Angivelser og derved tillige bliver uretfærdig, fjernes ligeledes, naar Skatteansættelsen, hvad man maa ansee for rettest, ikke principielt baseres paa Ydernes egne Angivelser, men paa et af visse nærmere Regler veiledet Skøn af vedkommende Ligningscommission over Ydernes Indtægter, medens det overlades til Ydernes eget For godt befindende, om de, for at sikke sig en passende Skatteansættelse eller for at see en allerede truffen Ansættelse forandret, selv ville meddele Oplysning om deres oeconomiske Vilkaar. Endelig vil den af Magistraten ligeledes paaberaabte Omstændighed, at Ligningen af en Indkomstskat vil være meget byrdefuld, tabe sin Betydning, naar der sikkes Ligningscommissionen en passende Assistance ved lønede Medhjælpere.

Ministeriet har tillige troet, at den foreliggende Leilighed bør benyttes til at søge en Modification tilveiebragt i den Maade, hvorpaa de til Dækning af Udgifterne til Stadens Fattigvæsen fornødne Midler hidtil ere blevne tilveiebragte, idet man kan ikke andet end finde, at Fattigskatten, saaledes som den nu med et efter Fattigvæsenets Behov aarligt varierende Beløb lignes efter Arealet, er en mindre billig og principrigtig Beskatningsmaade. Forsaavidt nemlig en Arealstat falder paa vedkommende Eiere, virker den paa samme Maade som et Capitalafdrag, ligt Skatten capitaliseret, og forsaaavidt den, hvad der vil være det sædvanlige, falder paa vedkommende Leiere, skønnes den ikke at afgive et hensigtsvarende Fundament for Beskatningen, da Hunsleien ikke altid staaer i Forhold til den Paagældendes Indtægt, men afhænger af andre Omstændigheder, saasom Beskaffenheden af Vedkommendes Næringsdrift,